

Arrest

nr. 61 716 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 december 2010 en heeft zich op 27 december 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 maart 2011.

1.3. Op 21 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Gjakovë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Iets voor de oorlog in Kosovo leerde u uw voormalige partner K.(...) N.(...) kennen, de vader van uw drie kinderen, en ging u met hem en zijn familie samenwonen. Toen in 1999 de oorlog in Kosovo losbrak, vluchtte u, voor u zelf blootgesteld werd aan de gruweldaden die daar plaatsvonden, met uw schoonfamilie naar Belgrado (Servië), waar u zich registreerde als vluchteling. In de jaren 2000-2002 werden uw kinderen in Belgrado geboren. In 2004 kwam het tot een ruzie tussen uw partner en uw familie. Uw partner verdween en u zou tot op heden niets meer van hem vernemen. U bleef omwille van de kinderen nog tot 2007 bij uw schoonfamilie wonen. In 2007 ging u bij uw moeder in Krsac (Servië) wonen, terwijl uw kinderen verder verbleven bij uw schoonfamilie. Eind 2010 kwam u via de broer van uw schoonmoeder te weten dat uw schoonouders overleden waren en dat uw kinderen op straat terecht gekomen waren. U ging uw kinderen in Belgrado halen en een week later, wanneer u de noodzakelijke financiële steun voor uw reis van uw broer en zus verkregen had, vertrok u naar België. U verliet Servië op 25 december 2010 en kwam in België aan op 27 december 2010. Dezelfde dag nog diende u een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw geboorteakte, uitgereikt op 16 september 1996 te Gjakovë en de geboorteaktes van uw kinderen, allen uitgereikt op 9 augustus 2010 te Belgrado. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u, als Ashkali, er geen plaats heeft, noch bij de Albanezen noch bij de Serviërs. Naar Servië wenst u niet terug te keren aangezien u er enkel nog uw oude moeder en niet echt een plaats om heen te gaan heeft.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat **Servië** betreft, waar u sinds uw vlucht uit Kosovo in 1999 tot aan uw vertrek naar België in december 2010 zou verbleven hebben, dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u Servië heeft verlaten wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw bewering in Servië geen identiteitsdocumenten te hebben gekregen, waardoor u noodgedwongen een aantal basisrechten niet kon uitoefenen, - zo stelde u zich hierdoor niet te hebben kunnen inschrijven in het arbeidsbureau, alsook sociale steun te hebben moeten ontberen -, geen geloof kan gehecht worden (CGVS, p. 5-7). U legde in dit verband immers weinig aannemelijke en overtuigende verklaringen af.

Zo verklaarde u vooreerst, wanneer u in 1999 in Servië aankwam, zich geregistreerd te hebben als vluchteling (ontheemde of IDP) en daarvoor een oranje document te hebben verkregen met de namen van uzelf, uw partner en diens familie erop (CGVS, p. 8). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat een Servische ontheemdenkaart wit van kleur is en enkel de eigen identiteitsgegevens van de ontheemde, rechtmatige houder van de kaart, bevat. Verder verklaarde u in 2000 naar Jagodina (Servië) geweest te zijn voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten, maar daar toen geen documenten gekregen te hebben daar uw documenten in Kosovo verbrand zouden zijn. Buiten dat u zich hierna met een oude geboorteakte (uitgereikt op 16 september 1996) nog tevergeefs richtte tot de politie (SUP) in Krsac en Belgrado om een identiteitskaart te bekomen, ondernam u hierna geen andere stappen tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten in Servië (CGVS, p. 5-8). Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het vroegere lokaal van de burgerlijke stand van de gemeente Gjakovë zich sinds het einde van het gewapend conflict in Kosovo effectief in de gemeente Jagodina bevindt. Dit houdt in dat u zich als IDP'er in Servië, zolang u uw geregistreerde woonplaats in deze gemeente hebt, steeds en alleen tot het kantoor van de burgerlijke stand van uw gemeente in Jagodina dient te wenden voor het verkrijgen van uw identiteitsdocumenten. Dit geldt ook voor het politieakantoor (SUP) waar de identiteitskaarten en paspoorten worden uitgevaardigd. Deze instanties zijn ook verplicht u deze documenten uit te reiken. Dat de politie in Krsac en Belgrado weigerde u een identiteitskaart te bezorgen is geheel in overeenstemming met deze regelgeving en kan dan ook niet als een onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 7). Hetzelfde geldt voor de initiële weigering van uw kantoor van burgerlijke stand in Jagodina om u in 2000 identiteitsdocumenten, in casu een geboorteakte en nationaliteitsakte, uit te reiken. In geval uw naam als gevolg van geheel of gedeeltelijke vernieling tijdens de oorlog van het register van de burgerlijke stand van uw gemeente in

2000 effectief niet langer deel uitmaakte van dit register, kon u op dat ogenblik geen nieuwe identiteitsdocumenten worden overhandigd. Dit neemt evenwel niet weg dat u in de mogelijkheid was zich te laten herregistreren bij deze gemeente op basis van uw oude geboorteakte en identiteitskaart (die u toen nog in uw bezit had). Blijkens uw verklaringen liet u evenwel na dit te doen (CGVS, p. 5 en 7). Daarnaast blijkt uit de ons beschikbare informatie het bestaan van PRAXIS, een Servische NGO die bijstand verleent aan IDP's in Servië bij registratie en het opvragen van de nodige officiële (identiteits)documenten. In de periode januari 2008 tot 1 augustus 2009 heeft PRAXIS hulp geboden aan 15.258 personen met gratis rechtsbijstand om persoonlijke documenten, zoals geboorte-staatsburgerschap en huwelijksattest, te bekomen. Van dit aantal personen waren er 13.240 IDP's. PRAXIS heeft ook bijstand verleend in verband met registratie en herregistratie in verschillende registers en in verband met een procedure om staatsburgerschap te bepalen. U bleek evenwel nog nooit gehoord te hebben van deze organisatie. Nochtans is deze organisatie heel actief in de regio's in Servië waar u woonachtig was. Derhalve dient dan ook te worden besloten dat u in de mogelijkheid moet zijn geweest nieuwe identiteitsdocumenten in Servië te verkrijgen. Er kan aldus maar weinig geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde inzake uw tevergeefs gedane pogingen tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten in Servië (CGVS, p. 5-8).

Wat de algemene situatie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Servië betreft, blijkt voorts uit de beschikbare informatie dat RAE inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Servië dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Er bestaat in Servië bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid. De algemene situatie voor de RAE in Servië anno 2011 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de motieven die u aanhaalde voor uw vertrek uit Servië, u verklaarde Servië verlaten te hebben omdat u er financieel niet kon voorzien in het onderhoud van uzelf en uw drie kinderen en omdat u er ook niet langer kon terugvallen op de steun van uw naaste (schoon)familie (CGVS, p. 10-11), dient dan ook te worden besloten dat deze vluchtmotieven van louter socio-economische en familiale aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers enkel en alleen omwille van bovengenoemde socio-economische en familiale redenen Servië te hebben verlaten en in België asiel te hebben gevraagd. U gaf aan dat u behalve deze socio-economische problemen geen enkel ander (veiligheids)probleem heeft gehad in Servië en dat u er nooit noemenswaardige problemen heeft gekend noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 11).

Voor wat **Kosovo** betreft, waar u oorspronkelijk van afkomstig bent en zou verbleven hebben tot u ten tijde van het gewapend conflict in 1999 naar Servië vluchtte, dient evenzeer vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Hier dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse

internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Gjakovë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de informatie komt ook naar voor dat in de regio van Gjakovë de veiligheidssituatie van de RAE bevredigend is en er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld zijn. De RAE-gemeenschappen zijn volledig geïntegreerd in de maatschappij en verplaatsen zich over het algemeen ook vrij binnen de regio. Er wordt evenmin melding gemaakt van recente etnisch geïnspireerde incidenten in deze regio. Uw vrees niet naar Kosovo terug te kunnen daar er voor u, als Ashkali, geen plaats is tussen de Albanezen en de Serviërs is dan ook niet langer actueel te noemen. Bovendien kan opgemerkt worden dat er in de afgelopen jaren geen veiligheidsincidenten geregistreerd werden met de ruim 500 Ashali en Egyptenaren die in de periode 2000-2008 naar Gjakovë teruggekeerd zijn.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt weliswaar dat heel wat Ashkali in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Bovendien is het beleid van de Kosovaarse overheid, net zoals dat van de Servische overheid, gericht op de integratie van de Ashkali-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van

etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Ashkali. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Er kan aldus gesteld worden dat er in Kosovo sprake van maatregelen ter bevordering van de minderhedenrechten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Zij tonen immers louter uw identiteit en nationaliteit, alsook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen aan, maar deze elementen worden hier op zich niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verwijst en citeert verzoekster het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Roma-zigeuners in Kosovo, citeert zij daarnaast het standpunt van UNHCR en citeert zij uit hetzelfde rapport de vaststellingen aangaande de positie van gevluchte Kosovaren in Servië. Verzoekster meent dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geïnspireerd is door het opheffen artikel 52, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en stelt dat door het standpunt van UNHCR niet te volgen de motiveringswet werd geschonden heeft.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een verzoek gericht aan en een beslissing van het Bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat, het document "*International Delegazion Romani Union*" (faxkopie), en enkele pagina's uit het 'Algemeen ambtsbericht Kosovo' van juni 2009 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (p.55-56, 67-69).

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij Servië verlaten heeft wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering in Servië geen identiteitsdocumenten te hebben verkregen en de algemene situatie voor de RAE in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade, zoals uitgebreid toegelicht, (ii) zij onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat zij niet meer naar Kosovo zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de algemene situatie in Kosovo evenmin aanleiding geeft tot het bestaan hiervan, zoals uitgebreid toegelicht en (iii) de door haar neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande beslissingen kunnen wijzigen.

3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 maart 2011 (CG nr. 1023918), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

3.7. Uit de lezing van de elementen van het administratief dossier (stuk 9: vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS en verklaring DVZ; stuk 4: gehoor CGVS) blijkt dat verzoekster verklaarde de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en, net zoals haar ouders, Ashkali te zijn. Verzoekster verklaarde in 1999 Gjakovë (Kosovo) omwille van de oorlog te hebben verlaten en samen met haar echtgenoot K. N. naar Belgrado (Servië) te zijn verhuisd waar zij samen met zijn familie woonde en waar haar kinderen geboren werden. Nadat haar man in 2004 verdween, woonde zij nog tot in 2007 bij zijn familie tot zij bij haar moeder in Krsac (Servië) ging wonen, zonder haar kinderen. Na de dood van haar schoonouders in 2010, keerde verzoekster terug naar Belgrado om haar kinderen op te halen. Omdat zij niet naar Kosovo wilde terugkeren omdat zij daar als Ashkali geen plaats heeft en niemand van haar (schoon)familie in Kosovo of Servië haar kon onderhouden, reisde zij met haar kinderen naar België.

3.8. In het verzoekschrift stelt verzoekster de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, doch beweert “een Roma-zigeunerin” te zijn, ter staving waarvoor zij een document “*International Delegazion Romani Union*” neerlegt. Vermits verzoekster tijdens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, p. 1) en het Commissariaat-generaal (stuk 4, p. 10) uitdrukkelijk verklaarde dat zij Ashkali is wordt aan haar bewering Roma-zigeunerin te zijn geen geloof gehecht en aan de faxkopie geen objectieve bewijswaarde toegekend, temeer verzoekster ter terechtzitting, bij monde van haar raadvrouw, geen enkele toelichting kan geven over de wijze waarop zij in het bezit is gekomen van dit document.

Hoe dan ook en daargelaten de etnische afkomst van verzoekster, uit de lezing van de artikelen 48/3, § 1 en artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde de Kosovaarse nationaliteit te bezitten zodat haar asielaanvraag derhalve moet worden onderzocht ten aanzien van Kosovo.

In de mate verzoekster enkele fragmenten uit het ‘Algemeen ambtsbericht Kosovo’ van april 2009 citeert en stelt dat deze geciteerde opmerkingen belangrijk zijn voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, toont zij geenszins aan dat de uitgebreide recentere informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt (SRB, veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid RAE, 27/01/2010) niet correct zou zijn of dat hij daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dateert van 27/01/2010 en gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en ‘community leaders’ van de Roma, Ashkali en Egyptenaren.

Waar verzoekster wijst op het standpunt van UNHCR van 2006 over terugkerende asielzoekers, waaronder Roma, uit Kosovo, gaat zij voorbij aan de recentere *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009”* van UNHCR waarin richtlijnen worden geformuleerd en tevens benadrukt wordt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing.

In casu verklaarde verzoekster in Kosovo geen problemen te hebben gekend met burgers en op de vraag waarom zij niet naar Kosovo kan terugkeren, verklaarde zij dat niemand haar daar kan onderhouden, alsook: *“Ik heb schrik want wij Ashkali hebben nergens plaats, niet bij de Albanezen, niet bij de serviers (...) Niet dat ik niet echt durf. Maar er is nog wat schrik gebleven”* (CGVS, gehoor p. 10-11). Gelet op de in de bestreden beslissing geciteerde en in het administratief dossier opgenomen gedetailleerde informatie over de algemene situatie van de RAE in Kosovo toont verzoekster met dergelijke verklaring en een loutere verwijzing naar het Amtsbericht niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar Kosovo. Immers, de Raad leest in de bestreden beslissing dat *“De Kosovaarse overheid (zich niet)beperkt (...) (...) tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar (...) tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Ashkali formuleert. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Er kan aldus gesteld worden dat er in Kosovo sprake van maatregelen ter bevordering van de minderhedenrechten.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert bijgevolg terecht *“dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS